

Haar Rammer:

Imaa Vers.

IV. Eghjort med de store Takker
runds i Sommertiden flakker,
mens i Egges Park den hakkes
med sin Viv som frofast Makker.
Sommertiden er saa vakker,
mens naar det nu er Høsten, lakker,
ned i Jorden den sig pakker
og ejmer om Livet snakker;
tho Hr. Rød, den store Rakker,
bojer alle stovedlakker.

V. Det mindste Dykkeren hør og se,
har oppe de Örnas Sausertre,
og tænke kan det, vist mer end du tror,
skönt ej det broiforme Taukens i Ord.

VI. Den lille rokke Bille
kom aldrig var stille;
om den i Farter trimler,
det skæfer den svimler;
den rejser zig og vender,
thi Tidens Krov den leuder.

VII.

Sommerfuglen er kvi forindt
et kort Sekund
til sig ved Livet at pryde glæde,
dog fleger den glad over Havens Bed,
op og ned,
ind og ud, som alle kvi er glad.

VIII.

Sommerfugl i brogt Kjole
flyver ind for sig at se,
nær den pryder sig ved Livet,
som Vorherre her den giver.
Og den du skal lovs glad være,
mens den jordisk Drost med bare.

IX.

Lille glade Sommerfugl,
leg kvi mellem Blomster Skjul.
Jeg Konges Kroningsdragt
moder sig ind i Pragt.
Flyv du glad i Livets Sommer,
snart den kolde Vinter kommer.

X.

Sonnefuglen paa Purpurringet
mellen Blomstene glad sig svæver;
Røden, som snart paa Døren vil bouke,
skæler det muntre Dyrefens Touke

XI.

Alt du er Elskov end et Dyr,
det tron jeg soare opne;
nu sordou er usselz lille Fyr
har loj som du en Hjerne.
Saa ~~gælder~~ gælder det om at brue den ret,
og det er ikke altid saa let.

XII.

Brug Tiden, mens du har den;
din dyre Ore - værd den!
Har du en Krone - spar den;
nu har du Guld - som klar den,
for dens er ikke rar, den!

XIII.
Trebek, dine lange Horn
minder mig om Birketorn;
nær jeg bliver stige bouge,
far jeg ved, du' kan ej stogf.

XIV.
Lille raske Mepeløve
du' kan nok over Stykke prøve
og de arme Mepes laume,
som med Sandhorn du' kan ramme.

XV.
Lille Døgnflue kan en fornuft
et kort Sekund
til sig ved Livet at glæde,
dog flyver den glad over Aars Vand,
alt hvad den kan,
med Gne, som stige kan gæde.

XVI.

Solen er Sommerfugles Ven;
 i Solens dens Farverstrobel,
 naar over Blomster den flyver hen.

I Regnvejen paa Graft den i Blev og Loul;
 det er mer, end en Sommerfugl traler.

XVII.

Sommerfugl i Pierpærskend
 flyver glad i Hoven ind,
 touden liden paa Leg og Spøg,
 er hos Blomster paa Besøg
 for at bringe Eldkornet Bred.

XVIII.

"Solpyd" er Huset,
 hvor Væt og Vættende
 glode i Sunde.
 rokker sig Keiseret,
 naar Træt og Støvet
 du ind vil træde
 og tage Sæde
 hos Blomsterløvet.

XXII.

J. Kroens Skjoger,
som Løser domper,
Prouperer bygger
siddit i September
smaa Paraplyer
som Vær mod Byger
fra sorte Skyer.

XXIII.

Naar du her til Huset kommer
enten Vinter eller Sommer,
skal et glad "Velkommen" lyde,
og du fær, hvad vi kan byde.

XXIV.

Blomster oabrer sit Lys og Gode
og ler imod Solen glad;
Der kommer vi looken Troje
og beder der om lidt Mad.
"Jær, opis", siger Blomster, "du har Vær,
og bring selv mit Støv til mine Naboer."

XXV.

Verdens Grundlov er slet og ret:
Oder du ikke, saa bliver du det!
Kriets Lovbude: Elsk din Næste;
det er for hoven og dig ider det bedste.

XXVI.

Atter har et Aar vi levet
med det Glæder, Savn og Ve;
er i Livets Bog man skrevet,
vi igen skal Nytaarsse?
- Hov, som for vor Skole voder,
løser alle Trentods-Gorder.

XXVII. Fra Bog til Bog, Helbo, Jul 1926.

Near jeg forlængst er lopt i Grav,
saa les den Bog, jeg her dig gav.
Jeg har dig elsket, Datter søn,
og boort frend dig i min Bøn,
som rokker over Tidens Hav.

XXVIII.

Den nye Aislar
mod Frankrig ser;
han holder sig klar
og modig sig ter.
Med Vefven kong
til "vilde Gory."

XXIX.

Kom vel Fred til dette Bo;
bort igjerd med Fred du dog!
— saa vil Fredens Herre tro
dig yde Voud og ful ledse af.

XXX.

Ellen byder sig ikke om Snak;
hun gaber ej op som et Huud.
For Gaver hun søger: Hjertet Tak,
nem ikke saa let med sin Muud.

XXXIV.

Blomsten ved den naturlige,
hun borte Blom i Hundreders.
Prise den som sin Familiedyde
og blev fra Thit Jensen et Stykke.

XXXV.

Præmpen vokser i mørke Nat
- Mørke og Gift hører sammen
at skole den tid for "Paddelbat";
er ikke saa rigtigt, - ja men
det smager noget af rømmelt,
og Navnet er sikkert gøvellet.

XXXVI.

Kvindens er med Haren i Slegt
og er en lille, rødfodet Kuoget.
Kendte er dens rige Familiedyde
den bliver fra Thit Jensen et Stykke.

XXXVII.

Leles her lide de levande Torik,
efter Havet er dansk demonk.

XXXVIII.

Faltes skien fra Luffet med
paa Misen, sans smitte i Groset;
Blodtørst gör der i Hovedet bed;
Nebet og Keer her der hovedet.
Det gælder ost Liv, der arme Mids,
hvis ikke i Tide der naar dit Hæd.

XXXIX.

Konebidere.

Nebet bringer den Dagens long
som der kraftigste Bidetoug,
Thomes røde bog Skallen heard
den som Lön for sit Atte de jaar.

XL.

Falken spejder fra Luften blev
net over de brune Ager.

Selv om Munden er lidt smad
og det vil kemelz megle, —
den vil dog i Munden dens fra-

XL I Måsvogter

"Hod og Krug" er Lov for Livet,
som af Skaberen blev givet.

Denne Fugl vil kun sig gløbe,
når den Munden kan øde.

XL II

Goose kan de' Tit for se
gaa på en grønne Ager;
komer deres Binde Lue,
bliver snart den megle.

XI. III.

Kom med Fred til Huset her;
bort med Fred og den dag;
da vil al den Vandrings ferd
Fredens milde Gud behove.

XLIV.

Paddelbat
i mørke Net
skjedes frem i Skovbrat.
Aabenben
Gift den bær,
hvis dens Farve ejer blev.

XLV.

Lille Maan, en "Brød" da' veder;
det vil mig: Fuglereder.
"Stadig Krug" er Lov for Rivet,
som of Skoleen blev givet.

XLVI. Tre Aage Helbo paa hans 2 aars Dag.

God Aact, hvori end du troder,
maa bringe dig en Mængde Gleder;
god dine Barmoa bliv velge,
og god du alle Ord haar sig,
for vi reger Decentur naar.
god Appetitten j'ent maa vokse,
saa stark du bliver som en Okse,
at Klødu ej af Brødre paa.

XLVII. Ved "Douchen = Logoen" Møke:

Under dette Møke
droger Carl den Størke *)
vobret fra og med
de forhadte Jøder.

XLVIII.

Raaen skriger i Treets Top,
hvor den har bygget sin Rede;
ingen Maa kan komme derop,
naar efter Og den skal lede.
Det maa Raaen usigligt;
saa skriger den op - lutt sigligt!

XLIX.

Urhanen striger paa Heden brin,
er glad for sin fattige Bred.

O, du, som ej er Bred hin
og ikke om Brød skal lede,
tag Læs af den no' somme Fugl,
hvis Hjerter den øde Hede,

I. Solens stearop over Kallegat
og skinner paa "Solpyds" Rader.
Kvinden er i den mørke Nat;
Dagens os Fryd betæder.
Aplygte Plet paa Jyllands Jord
er "Solpyd", hvor dine Væner bor.

II. Under Peda Hjorth Lorange's Daler:

De Uld, som under Daumbrog
for Modermodet tappert slog,
skal mindes, i dens Tider gaar
og varmt, danske Hjeter daar.

III.
"Høst søgefter Udred retter",
ender Lov, som Livet retter.
Nemesis paa Masker gaar
og ser efter, hvad du soer.

LII. Jyder er glad
for sit spottede Kvæg;
det giver ham Mad
i Mølkeføde
og lette Brød
til Steg.

LIII. Istjörn med de hvasser Tønder,
man din Skolme snart d. g. sender
Torsk og Solhinud dig i Mode
Ad din Føde?!

LIV

Laurets Mor
stærk og glad
og vil at skrive,
for den lille Pige
har hendes lille Nor.
Gode Fær, den ikke ved,
hun gør ej dit Læve Færd.